

δια εύρησει σιονδήτι μέσον νὰ κρατήσῃ τὸν Febyre παρ' αὐτῇ ἀν μὴ ως ὑποκριτήν, τοῦ κανονισμοῦ ἀπαγορευόντος τοῦτο, τούλαχιστον ως régisseur ἢ διοργανωτὴν τῶν τῆς σκηνῆς (metteur en scène) ἢ αὐλικὸν σύμβουλον, δὲν γνωρίζω ἐγὼ τὸ σνομα ὅπερ θὰ προτιμηθῇ. Θὰ ἥτο δὲ λυπηρὸν ἀνήρ ἐγιστάμενος τοσοῦτον καλῶς τὸ θέατρον, ὅστις ἔχει ἐν τῷ misèen scène τὸ αἰσθημα τοῦ νεωτερισμοῦ, νὰ μὴ μείνῃ ὑπὸ σιονδήτινα τίτλον παρὰ τῇ Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ. Ο Febyre ἔξελέξατο ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἐσπερίδι τὰ τρία σχῆματα (rôles) ἐφ' οὓς διεκρίθην μάλιστα ἐν τῷ σταδίῳ αὐτοῦ καὶ ἄτινα δεικνύασι κάλλιον, ὅντα λίαν διάφορα τὰ μὲν πρὸς τὰ δέ, τὸν εὐκαμψίαν καὶ τὸν ποικιλίαν τοῦ ταλάντου αὐτοῦ: τὸν Clarkson τῆς Étrangère, τὸν don Salluste τοῦ Roy Blas καὶ τὸν Kobus τοῦ Ami Fritz. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων προσώπων τὸ πρῶτον εἶνε ὅπερ συνετέλεσεν εἰς τὸν κρείττονα καὶ πληρέστερον θρίαμβον αὐτοῦ. Ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὰ τὰ ἔλαττώματα αὐτοῦ μετεβλήθησαν εἰς προσόντα καὶ προούσενησαν αὐτῷ τιμῆν. Ἐν γένει ἡ παράστασις αὕτη, ἡς μετέσχον ὁ Coquelin, αἵνε, ἡ Bartet καὶ ἄλλοι τῶν διαπρεπῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἐγένετο ἀληθῶς θριαμβευτική. Κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς ἡ χαρίσσα δεσποινὶς Bartet διὰ τῆς ἀρμονικῆς αὐτῆς φωνῆς εἴτε ποίημα ἐπιγραφόμενον Adieux, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τῆς Γριζελίδος Armand Silvestre, μεθ' ὅ πάντες οἱ ὑποκριταὶ, λέγει ὁ Sarcey, ξηλυψαν τὸν χεῖρα τοῦ συναδέλφου αὐτῶν. «C'était un au revoir plus qu'un adieu».

Τοιοῦτος ὁ ὑποκριτής, ὃς τῇ ἡριανομένῳ ν. Χ. θὰ διδάξῃ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Μνηματικίων μετὰ ιδίου θιάσου τέσσαρας τῶν διαπλάσεων αὐτοῦ.

Τὰ κυριώτατα τῶν ἔργων ἀτίνα ἄρτι ἐδιδάχθησαν ἐν τοῖς γαλλικοῖς θεάτροις εἰσὶ: Gigolette, μέγα δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε τῶν Pierre Decourcelle καὶ Edmond Tarbé, διδαχθὲν ἐν τῷ θεάτρῳ Ambigu, Blanchette, τοῦ Brioux, διδαχθὲν ἐν τῷ Eden Théâtre ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ Antoine, ἡ Servante, κωμῳδία εἰς πράξεις τέσσαρας τοῦ Lafontaine, Leurs Gigolettes, κωμῳδία εἰς πράξεις τέσσαρας τῶν He ri Meilhac καὶ Saint Albén, διδαχθεῖσα ἐν τῷ θεάτρῳ Gymnase μετ' ἐπιτυχίας. Ἐπανελκόθησαν δὲ τὸ γνωστὸν μελοδραμάτιον τῶν Meilhac καὶ Halevy κατὰ μέλος τοῦ Offenbach Les Brigands ἐν τῷ θεάτρῳ Variété, ὁ Fils naturel κωμῳδία εἰς πράξεις πέντε τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ νιοῦ ἐν τῷ Ωδεῖῳ (Odéon) καὶ τέλος ἡ Dame aux Camélias τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ Renaissance ὑπὸ τῆς Σάρρας Bernhardt. Γράφοντες ἐν προτέρᾳ Ἐπιθεωρήσει ἡμῶν περὶ τοῦ ἔργου τούτου τοῦ κρατίστου δραματικοῦ ἐλέγομεν ὅτι ὑπὸ τῆς ἔξοχου τραγῳδοῦ ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον σύγκλιτον Γαλλίᾳ. Ἐκ τῆς τελευταίας ἐπιφυλλιδος τοῦ Sarcey πληροφορούμεθα ὅτι αὕτη ὑπεδύσατο τὸ σχῆμα τῆς ἀτυχοῦς Marguerite Gautier ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ 1881, κατὰ δὲ τὸ 1884 ἐπανέλαβεν αὐτὸν ἐν Γαλλίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ Porte-Saint-Martin. Ο πρύτανις τῶν κριτικῶν ἀναπολεῖ τῆς διδασκαλίας ἐκείνης καὶ ιδίᾳ τῆς τοῦ Λονδίνου, περὶ οὓς ἔγραψε τοσοῦτον θερμῶς, ὥστε ὑπέλαβον αὐτόν, ὡς λέγει, οἱ Παρισινοὶ ὡς ὀλίγον τρε-

λὸν καὶ παρατηρεῖ ὅτι ἡ Σάρρα δὲν ἔχει τὰ δάκρυα ἀ ἔχειν ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ πατρὸς Duval καὶ ἀναφωνεῖ ὅτι ἡ Σάρρα ἦτο τότε ἡ Μαργαρίτα, δὲν ἦτο δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν διδασκαλίαν. Οὐχ ἦτον ὁ Sarcey δὲν παύει ἐκφράζων τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἔξοχον τραγῳδόν, ὅτις σημειωτέον κατὰ τὴν πέμπτην πρᾶξιν παρουσίασε τὴν Καιμελιοφόρον θνήσκουσαν ὁρθίαν καὶ οὐχὶ ἐπακουμημένην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντου ὡς τέως.

Γ. Γ. Εἶχομεν γράψει τὸ ἀνωτέρω περὶ Febyre ὅτε ἐγένετο ἡμῖν γνωστὸν ὅτι οὗτος διδάξει ἐνταῦθα μετὰ τοῦ θιάσου αὐτοῦ τῇ 20 Δεκεμβρίου (1 Ianouαρίου 1894) τὸν Demi Monde, τὸν ἐπιοῦσαν, τρίτην, τὸν Tartuff καὶ τὸ Cas de conscience, τὴν μετεπιοῦσαν, τετάρτην, τὸν Ami Fritz καὶ τῇ πέμπτῃ 24/4 τὸν Père prodigue, πτοι ἐν συνόλῳ θὰ δώσῃ τέσσαρας παραστάσεις. Ο κ. Febyre ἀναγένεται ἐκ Ρωσίας. Πιθανὸν ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως νὰ ἀπέλθῃ εἰς Ἀθήνας, διότι ἐφωτήσας τὴν διεύθυνσιν τοῦ αὐτόθι δημοτικοῦ θεάτρου, ἔλαβε τηλεγραφικῶς ἀπάντησιν διτοῦτο εἰνε ἐλεύθερον.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἐν τῷ Berliner Theater, διευθυνομένῳ ὑπὸ τοῦ κ. Barnay, ἐδιδάχθη νέον ἔργον πατριωτικὸν ἐπιγραφόμενον Aus eigenem Rect τοῦ E. Wichert. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην παρήσαν καὶ διάτοκοράτωρ μετὰ τῆς αὐτοκρατείρας. Προσκληθεὶς δὲ εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν θωρεῖον ὁ ποιητὴς ἔτυχε τῶν συγχρητηρίων αὐτῶν, δὲ αὐτοκράτωρ ἀνήρτησέν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ τὸ παράσημον τοῦ Ἐρυθροῦ Αετοῦ τρίτης ταξεως.

— Ο γνωστὸς νορβηγιανὸς ποιητὴς Björnson ἀπεπεράσθησε νέον ἔργον αὐτοῦ ἐπιγραφόμενον Au dessus des Forces, seconde partie. Τὸ ἔργον τοῦτο λέγεται περιεργότατον ἔνεκα τῶν διατυπουμένων ἐν αὐτῷ πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν γνωμῶν.

Ο. Ζ. Ανθεράδης.

ΤΟ ΣΙΟΙΧΗΜΑ ΤΟΥ ΒΟΡΗΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ Λ. Λουκᾶ.

Ἐστοιχημάτισαν βορηᾶς καὶ θάνατος μιὰ ὑμέρα

Τὸν ποιὸ μεγάλην δύναμιν ποιός εἶχε ἀπὸ τοὺς δυο.

. . . Σέργει σ' ἀνέμοιστρόβιλο ὁ πρῶτος τὸν αἰθέρα
Κάθε στοιχιὸ παρώμοιασε μ' ἀνήκουστο θυροί.

Μπερδεύτηκεν ὁ οὐρανὸς μὲ τοῦ γιαλοῦ τὸ κῦμα

π' ἀγριευμένο φούσκωσε τάστερία του νὰ σθέσῃ.

. . . Ο ἄλλος γι' ἀνταγώνισμα ἀνοίξειν ἔνα μνῆμα.

. . . *Ἀχ! εἰδαμεν ἀνέλπιστα τὸν Χάρο νὰ νικήσῃ.

21/3 Δεκεμβρίου 1893.

E. X. A.

LAUSAUNE.

·Ο ιππεύσιος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ